

Văduva și Daniel Magdal, piesa «Enescu redată cu acuratețe de Antonia-Cosmina Stancu și « Nuits à Aix en Provence » de Henri Nafilyan, pasionant și neliniștit, redat corect și realist de Sarah Defrise. Jennifer Courcier, cu talent și îndemânare, exprimă în « Parole et Palindrom » concepția lui Liviu Dănceanu despre expresia cuvintelor și reîntoarcerea lor la momentele inițiale. În continuare Thierry Huillet prin vocea sonoră și puternică a lui Daniel Magdal, ne prezintă, în creație mondială, piesa « Carmen est maigre » ; Cu accente puțin ironice el transpune personajul nuvelei lui Prosper Mérimé în contextul secolului 21. Sarah Defrise ne cântă cu personalitate piesa PUB 2 de Georges Apergis. Urmează piesele delicate și pline de efervescență «oli, Monsieur Pepinet » prezentate de Jennifer Courcier. Maurice Ravel este prezent cu piesa « L'enfant et les sortilèges » interpretată de Jennifer Courcier și Antonia Cosmina Stancu, cu participarea Mariei Ionescu în rolul copilului. Menționăm în mod special Antonia Cosmina Stancu care a dat dovadă de mari calități de cântăreață, de un mare temperament și o foarte bună dicție, în ciuda micului accent specific. Cele 2 soprane, Jennifer Courcier și Sarah Defrise, sunt muziciene bine definite cu o virtuozitate de artiste complete și un joc de scenă remarcabil.

Partea 2-a începe cu Daniel Magdal impetuos, dar convingător în « Le Cid: Priere » și « Herodiades : Air de Salome » cântată de Leontina Văduva, ambele piese de Jules Massenet. Jennifer Courcier are prilejul de a-și face bine auzită vocea în piesa lui Henri Nafilyan « Valse, pourquoi pas... ». Urmează Francis Poulenc cu « Les mamelles de Tiresias Air de Therise » cântate într-o postură dezlănțuită de Sarah Defrise. Revine George Enescu cu doina tristă « mă duc, codrul rămâne » intonată cu tristețe de Leontina Văduva. Jean Christophe Rosaz se impune cu o audiție mondială « Ombres et Lumieres » pentru mezzo-soprana, cor și piano cu Antonia Cosmina Stancu. Trebuie semnalată de asemenea remarcabila prestație a corului Madrigal, cu un dirijor precis și o ținută vestimentară rafinată și elegantă. Concertul s-a încheiat cu piesele lui George Enescu « sensibilitate și precizie de Viorica Cortez, Jennifer Courcier și Daniel Magdal. Menționăm finalul concertului susținut cu o fierbinte vioiciune și bucurie de Viorica Cortez.

Tudor MISDOLEA

Dan Grigore, în concert în Luxemburg

Aceștia sunt pilonii pe care a fost construit, săptămânile trecute, evenimentul muzical găzduit de sala de concerte a Conservatorului Marelui Ducat luxemburghez. Mai mult decât un obișnuit eveniment artistic, a fost momentul unor comemorări de aleasă semnificație privind poziționarea actuală a României în spațiul spiritual, și nu numai, al Europei.

Iar pianistul Dan Grigore este creatorul acelor situații unice care electrizează publicul arcuind starea de bucurie cu care este dăruită, cu care este primită muzica domniei sale.

Știți este faptul, indiferent de zona stilistică în care acționează, artistul se consideră pe sine însuși îndatorat muzicii pe care o cântă, revelând de fiecare dată contextul cultural al acesteia, lumea de gândire, de imagini a compozitorului. Este spectacolul unei lumi fascinante căreia îi aparține, căreia îi aparținem.

Mă refer la acest minunat buchet al miniaturilor grupate sub atrăgătoarea emblemă „Bis, encore bis!”, reluat și îmbogățit în răstimpuri în anii din urmă. Este un florilegiu al bucuriei înnoite de la un moment la celălalt; ...de la gravitatea sobră, spiritualizată, a celebrului coral bachian „Iisus rămâne bucuria mea” din Cantata nr. 147, la disponibilitățile versatile ale unui Preludiu de Prokofiev, de la Valsul capriciu de Schubert, îmbogățit de Liszt de o manieră virtuoză - „Soirées de Vienne”, la menuetul beethovenian cu pași marcați, la savurosul rondeau Alla turca de Mozart.

Este un sumum al nostalgiilor de care nu te poți despărți, cele care îți aparțin și pe care simți nevoia a le împărtăși împreună cu cei apropiați, cu cei din jurul tău; cum se întâmplă când ascultăm

unul dintre Cântecele fără cuvinte de Felix Mendelssohn-Bartholdy, când întorcem cu vădită emoție o Pagină de album de Alexandru Scriabin, când reascultăm fulgurantul Impromptu în mi bemol major de Schubert, sau când ne lăsăm potopiți de lirismul sobru al Intermezzo-ului în la major de Brahms, de sensibilitatea pregnant formulată a Preludiului în sol diez minor de Rachmaninov. Căci în zona

culturii europene - și nu numai! - publicul îi devine confident; este treptat cucerit.

Captivant lucru, indiferent de muzica de care se apropie, Dan Grigore oferă compozitorului, dă Cezarului, ceea ce-i aparține, recrează stilistic și expresiv datele de bază ale textului partiturii. O face - uimitor lucru - marcând discursul muzical cu propria personalitate; inconfundabilă, consistentă, în parte maleabilă, în parte fermă, orientată fiind de condiția bunului gust ce stabilește relația domniei sale cu datele esențiale ale partiturii, ale muzicii. Am în gând acea minunată Sonată în re minor de Domenico Scarlatti, spre exemplu; ...miniatură care, în interpretarea lui Dan Grigore, reține eleganța jerbelor sonore ale epocii unui Baroc târziu dar și virtuozitatea neostentativ orientată a pianisticii muzicianului român.

Comunicarea de o sensibilitate cordială îi este proprie. O regăsim pe linia unui demers pianistic firesc orientat de la Vals-ul în do diez minor de Frédéric Chopin la imaginea însăși a ingenuității regăsite, în miniatura La plus que lente a lui Claude Debussy. Aici îl regăsim și pe Enescu, dar în zona neoclasicismului francez, în acel Adagio de un suveran echilibru, din Suita în stil vechi, lucrare de tinerețe a compozitorului. Evident, pasiunea cu tentă ludică a lui Dan Grigore se regăsește în sonoritățile jazzistice ale unei miniaturi mai puțin cunoscute, Embraceable You, semnate de George Gershwin, unul dintre autorii de geniu care ridică fenomenul tradițional local la nivelul profesional al creației culte. Și nu ar fi completă imaginea artistului dacă nu aș observa latura senzual-umoristică a personalității sale, aspect atât de fin

conturat în mișcarea pasionat legănată a unui tango brazilian; ...compus de Ernesto Nazareth. Este un caleidoscop stilistic dăruit din prea-plinul unei alese generozități; ...un dar primit de un numeros public care, la sfârșitul recitalului, aclamându-l în picioare pe artist, a obținut o celebră glumă muzicală chopiniană, „Valsul unui minut”, absolut fermecător, cel mai rapid vals auzit vreodată, o bijuterie muzicală sugerată compozitorului de vânzoleala simpaticului animal de companie al prietenei lui Chopin, celebra scriitoare a momentului, George Sand.

Este de remarcat, evenimentul a fost prilejuit de aniversarea unui deceniu petrecut de la intrarea țării noastre în Uniunea Europeană; mai mult decât atât, tot zece ani s-au împlinit de la stabilirea parteneriatului în cadrul proiectului Sibiu-Luxemburg Capitale Europene ale Culturii. Nu este o relație întâmplătoare. Cu secole în urmă, la început de secol XIII, sașii din Transilvania au fost aduși inclusiv din zona de atunci a Marelui Ducat în scopul urbanizării așezărilor. Iar Marele Duce, vizitând relativ recent localitățile săsești, a putut lăuda păstrarea tradițiilor, a limbii.

Și pentru că relația culturală stimulatorie în ambele sensuri se sprijină pe un eficient climat economic și financiar, tot cu acest prilej al marelui eveniment artistic, a fost aniversată împlinirea unui deceniu de la crearea Forumului România-Luxemburg al Oamenilor de Afaceri din cele două țări.

Țară europeană mică, putere financiară uriașă, Luxemburg se alătură marilor centre financiare, cel din Zürich, din Londra, zone în care cultura, inclusiv cea muzicală, se află, cum e firesc, la mare cinste.

Semnificativ îmi apare faptul că acest important eveniment i-a reunit la Luxemburg, în Marea Sală a Conservatorului, pe trei dintre ambasadorii români acreditați aici în centrul continentului european, pe ambasadorul țării noastre în Marele Ducat, pe ambasadorul României pe lângă NATO, pe ambasadorul acreditat de la Chișinău. Au fost de față personalități ale corpului diplomatic, personalități

apropiate zonei guvernamentale locale, importanți oameni de afaceri; când muzica întâlnește zona politică, faptul se dovedește a fi unul de specială importanță. Așa cum tot un eveniment muzical artistic, petrecut în anul 2004, tot aici, în Luxemburg, a pregătit și a acreditat intrarea țării noastre în Uniunea Europeană, cu un deceniu în urmă.

Indiscutabil, faptul că Institutul Cultural Român cu sediul la Bruxelles, s-a implicat direct în construirea acestui eveniment, denotă o sensibilă percepție privind oportunitățile momentului și ale locului. Este zona europeană în care ideile se nasc, se dezvoltă, prind contur; în climatul unui firesc echilibru al relațiilor interumane.

„Europa este creuzetul și modelul formării și dezvoltării muzicii culte, cea care este limbajul universal de comunicare a emoțiilor și gândurilor omenești. Muzica europeană a fost întotdeauna deschisă influențelor, s-a îmbogățit, s-a diversificat, dar în același timp a exercitat și exercită o puternică înrăurire asupra tuturor celorlalte școli de muzică din lume. Eu percep viitorul Europei” - a declarat maestrul Dan Grigore pentru ICR Bruxelles - „ca pe o simfonie în a cărei partitură fiecare instrument își are importanța și rolul său de neînlocuit.”

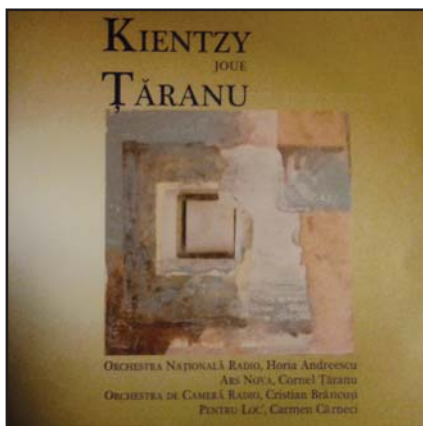
În alt sens; ...nu pot să nu observ, am întâlnit români care locuiesc în Marele Ducat de mai bine de două decenii; și-au consolidat un statut demn, stabil; fiind harnici, eficienți, inteligenți. Am fost emoționat peste poate când am aflat că cel puțin o dată pe săptămână își adună copii pentru a socializa; unii provin din familii mixte; se întâlnesc pentru a se simți bine împreună, pentru a simți românește; inclusiv în compania muzicii. Iar Europa unită oferă în continuare însemnate oportunități; ...în care, cum se poate observa, rolul muzicii rămâne important.

Dumitru AVAKIAN

(articol preluat de la http://adevarul.ro/cultura/arte/dan-grigore-concert-luxemburg-romania-marele-context-european-1_5a096a875ab6550cb81b64d1/index.html)

Apariții discografice

Daniel Kientzy interpretează Cornel Țăranu, Nova-musica

Încă din 1986, Daniel Kientzy lucrează în mod constant cu ansambluri românești, așa cum stau mărturie o serie de discuri având adesea coperti aproape identice, parcă pentru a sublinia continuitatea demersului întreprins. Așa se face că, în 2017, a apărut sub label-ul său o monografie constituită din **patru compoziții de Cornel Țăranu**.

Diferencias pentru saxofon bariton și orchestră (15')

Concert sau *batalla*? Compoziția care deschide discul spune o poveste sângeroasă în care diferențele înăbușite se șterg în spatele unor dialoguri pronunțat virile. Sprijinindu-se pe un motiv ritmic duplicat la nesfârșit, muzica se desfășoară, se caută, capătă amploare, se stinge, apoi irupe în trâmbițările (baritonările?) saxofonului bariton.

Puțin câte puțin, instrumentul se încumetă în galopări, și apoi moare într-un acompaniament de coarde. Chiar atunci iese la suprafață un clarinet bass, care deschide calea pentru un citat fugitiv din Antonio de Cabezón, ale cărui *diferencias* sunt faimoase. Saxofonul protestează împotriva acestei intruziuni, și apar, grupate în clustere, comentariile orchestrei la intervențiile solistului. După ce s-au scurs două treimi din concert, Cabezón este din nou convocat, însă citarea este punctată de explozii pe care gemetele saxofonice le prelungesc. Tempo-ul se destramă, iar saxofonul profită de întoarcerea la calm pentru a insufla începutul unei furtuni, în nuanță piano. Suflul agită orchestra, apoi motivul introductiv reapare și brăzdează, în mod repetat, această armonie, ajungând să transforme baritonul într-un *didgeridoo* strident. Nicio replică. Orchestra revine în sforțări inegale, iar baritonul încearcă să afle în sunetele acute un răspuns la căutarea inițială - care se sfârșește, dar nu se rezolvă.

Hommage à Bartók/ Omagiu lui Bartók pentru saxofon sopranino și cvintet de coarde (9'30)

Pornind de la o celulă care evocă, după spusele compozitorului, « anagrama numelui BELA », a doua piesă, deși precedând-o pe prima cu cinsprezece ani, elaborează o retorică apropiată celei pe care o găsim în *Diferencias*: reluarea unui motiv recunoscutibil, *solo*-uri punctate de orchestră, rapsodia momentelor distincte, folosirea rară dar caracteristică a saxofonului ca percuție, folosirea sporadică a tăcerii pentru a reliefa structura compozițională. Aici însă, sub bagheta compozitorului, cvintetul